

Sygn. akt IV Ka 224/14

IV Kz 144/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski

Sędziowie SSO Tadeusz Węglarek (spr.)

SR del. Mariusz Wieczorek

Protokolant Karol Depczyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 06 czerwca 2014 roku

sprawy **G. C.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

T. N.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego T. N. oraz zażalenia obrońcy oskarżonego T. N. na pkt 3 postanowienia z dnia 11 lutego 2014r.

od wyroku Sądu Rejonowego w P. T.

z dnia 21 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 14/13

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk, art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk, art. 624§1 kpk:

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 zaskarżonego postanowienia wobec T. N.i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w P. T. do ponownego rozpoznania;

2. zmienia zaskarżony wyrok wobec G. C. w ten sposób, że wysokość orzeczonego w pkt 5 zaskarżonego wyroku środka karnego – obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem podwyższa do 8.000 (ośmiu tysięcy) złotych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego G. C. z wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 224/14

UZASADNIENIE

I. G. C. został oskarżony o to, że:

w okresie od stycznia 2012 roku do 18 czerwca 2012 roku w P. T.woj. (...)przy ul. (...)będąc pracownikiem firmy (...), działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu w/wym firmy zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci: sześciu sztuk komputerowych napędów optycznych CD o nr seryjnych (...), (...) - (...), (...), (...), (...), (...)(...), dysku twardego C(...), sześciu sztuk komputerowych podkładek pod mysz o wartości 15 złotych jedna – łącznej wartości 90 złotych, modemu komputerowego F.wartości 558,28 złotych, routera V.(...)wartości 681,52 złotych, zasilacza ManWhell wartości 106 złotych, wentylatora - dmuchawy wartości około 500 złotych, panela wyświetlacza sterownika do rozwijaka (...)(...)wartości 4694,86 złotych oraz pięciu sztuk przetwornic elektrycznych H.wartości 108,05 złotych jedna - łącznej wartości 540,25 złotych, wszystko o łącznej wartości około 7170,91 złotych, a nadto w okresie od stycznia 2012 roku do 18 czerwca 2012 roku w P. T.woj. (...)przy ul. (...)będąc pracownikiem firmy (...), wspólnie i w porozumieniu z T. N., działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu w/wym firmy zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci przewodów elektrycznych, które oskórował, a uzyskaną w ten sposób miedź o masie 28,6 kg sprzedał w punkcie skopie złomu (...)w P. T.woj. (...)przy ul. (...), za którą otrzymał pieniądze w wysokości 690,79 złotych na szkodę firmy (...)z siedzibą w P. T.repr. Przez J. B., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

II. T. N. został oskarżony o to, że:

w okresie od stycznia 2012 roku do 18 czerwca 2012 roku w P. T.woj. (...)przy ul. (...)będąc pracownikiem firmy (...), wspólnie i w porozumieniu z G. C., działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu w/wym firmy zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci przewodów elektrycznych, które oskórował, a uzyskaną w ten sposób miedź o masie 75,8 kg sprzedał w punkcie skopie złomu (...)w P. T.woj. (...)przy ul. (...), za którą otrzymał pieniądze w wysokości 1789,73 złotych na szkodę firmy (...)z siedzibą w P. T.repr. Przez J. B., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie II K 14/13 uznał:

1. G. C. w miejsce czynu zarzuczonego aktem oskarżenia:

a) za winnego tego że w 2010 r. będąc pracownikiem firmy (...) z terenu w/wym firmy zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci: sześciu sztuk komputerowych napędów optycznych CD o nr seryjnych (...), (...) - (...), (...), (...), (...), (...) - F73 o łącznej wartości 90 zł, a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpow umarzył postępowanie,

b) za winnego tego że w okresie od stycznia 2012 roku do 18 czerwca 2012 roku w P. T.woj. (...)przy ul. (...)będąc pracownikiem firmy (...), działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu w/wym firmy zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci: dysku twardego C(...), sześciu sztuk komputerowych podkładek pod mysz o wartości 15 złotych jedna - łącznej wartości 90 złotych, modemu komputerowego F.wartości 558,28 złotych, routera V.(...)wartości 681,52 złotych, zasilacza (...)wartości 106 złotych, wentylatora - dmuchawy wartości około 500 złotych, panela wyświetlacza sterownika do rozwijaka (...)(...)wartości 4694,86 złotych oraz pięciu sztuk przetwornic elektrycznych H.wartości 108,05 złotych jedna, przewody elektryczne o łącznej wartości 8.182,00 zł - wszystko o łącznej wartości 15.153,03 (piętnaście tysięcy sto pięćdziesiąt trzy złote trzy grosze) złotych, a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu G. C. na okres próby 2 (dwóch) lat,

3. oskarżonego T. N. w miejsce czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznał za winnego tego, że w dn. 5.04.2012 r. i 24.04.2012 r. w P. pomógł w zbyciu miedzi, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, a przy tym działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a miedź pochodziła z przewodów o wartości nie mniejszej niż 3.396 (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć) złotych, a swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 292 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 292 § 1 kk wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

4. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonych kar grzywny zatrzymanie w dn. 19.06.2012 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego G. C. obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz firmy (...) spółka z o.o. S.K.A. w P. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) zł,

6. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa: od T. N. 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty, od G. C. 180,81 (sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt jeden groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierzył mu 320 m(trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz obrońca oskarżonego T. N..

Obrońca oskarżonego T. N. na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę przez niesłuszne uznanie, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w artykule 292 § 1 kk.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i postanowienia uzupełniającego w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie T. N. od stawianego mu zarzutu oraz uchylene nałożonego na niego obowiązku zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp (...). na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., 424 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego w części odnoszącej się do zachowań oskarżonego T. N., a polegającym na uznaniu, iż swoim zachowaniem, pomimo współdziałania z oskarżonym G. C. w sprawie nie dopuścił się sprawstwa w zakresie kradzieży przewodów elektrycznych należących do pokrzywdzonej Spółki, jedynie dopuścił się przestępstwa nieumyślnego paserstwa, podczas gdy prawidłowa, zgodna z zasadami logicznego rozumowania ocena dowodów, prowadzić winna do ustalenia, iż oskarżony dokonał kradzieży przewodów elektrycznych powodując szkodę w majątku pokrzywdzonej spółki, a tym samym przyjęciem kwalifikacji prawnej czynu z art. 278 par 1 kk w zw z art. 12 kk.

2. art. 167 k.p.k., 170 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego oskarżyciela posiłkowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego elektryka zgodnie z tezą zawartą w piśmie z dnia 21 sierpnia 2013r. co pozwoliłoby przynajmniej na ustalenie czy miedź milbery mogła pochodzić ze starego pieca - boiler, starych silników rolniczych bądź z resztek domowej instalacji elektrycznej celem zweryfikowania czy miedź sprzedana przez oskarżonego T. N. w dniu 5 marca 2012r. pochodziła z firmy oskarżyciela posiłkowego;

II. błędy w ustaleniach faktycznych polegające na:

- bezkrytycznym przyjęciu wyjaśnień składanych przez oskarżonego G. C., co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżony T. N. nie współdziałał z G. C. przy zaborze przewodów elektrycznych,

- bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony T. N. swoim zachowaniem nie spowodował szkody w majątku pokrzywdzonej Spółki,

III. - rażąco niską - w stosunku do ustalonej szkody, jaką poniosła pokrzywdzona Spółka
- kwotę orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, a w przypadku T.
N. nie orzeczenie w ogóle takiego obowiązku.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje okazały się zasadne w takim stopniu, że skutkowały uchyleniem zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego T. N. i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Naturalną konsekwencją tego rozstrzygnięcia było uchylenie w części postanowienia w zakresie kosztów postępowania stanowiącego uzupełnienie wyroku.

Zasadny w części okazał się również zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego odnośnie oskarżonego G. C..

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przebiegu dotychczasowego postępowania rozpoznawczego prowadzi do wniosku, że orzeczenie w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do T. N. zapadło przedwcześnie. W świetle bowiem podniesionych w skargach apelacyjnych zarzutów, zgodzić się należy, iż sąd I instancji w trakcie rozpoznania sprawy dopuścił się tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Zachodzi więc konieczności uzupełnienia dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego i następnie jego całościowej analizy podczas ponownego rozpoznania sprawy przez sąd I instancji. Tak nakreślony rezultat kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku czyni przedwczesnym odniesienie się in concreto do podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego T. N. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez niesłuszne uznania z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, że oskarżony dopuścił się przestępstwa paserstwa.

Sąd kształtuje swe przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego /art.. 7 kpk /. Oceny sądu z zachowaniem tych wymagań podlegają ochronie z tym jednak, że warunkiem udzielenia tej ochrony jest najpierw wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy. Temu obowiązkowi sąd I instancji nie sprostał.

Podzielić należy zarzut skargi apelacyjnej pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o bezzasadnym zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego elektryka zgodnie z tezą zgłoszona w pisemnym wniosku z dnia 21 sierpnia 2013 roku.

Zaniechanie przeprowadzenia tego dowodu w ocenie sądu odwoławczego przyniosło szkodę należytemu wyjaśnieniu sprawy.

W sytuacji bowiem, gdy oskarżeni dysponowali i zbywali różny rodzaj miedzi, na co jednoznacznie wskazują rachunki ze skupu (k. 143-151), a sąd meriti bezkrytycznie przyjmuje, że znaczna część miedzi zbywanej przez T. N. pochodziła z jego własnych zasobów (tj. odpadów z instalacji hydraulicznej i elektrycznej), to w ocenie sądu odwoławczego, który dostrzega wątpliwość co do źródła pochodzenia każdego z rodzajów tej miedzi, w sprawie uwidacznia się konieczność wyjaśnienia tych okoliczności, których wyjaśnienie w istocie wymaga weryfikacji przy użyciu specjalistycznej wiedzy i może skutkować wydaniem orzeczenia zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego T. N..

Argumentacja zawarta w uzasadnieniu w odniesieniu co do tego dowodu nie zasługuje na akceptację.

Tym samym podzielić należy zarzut apelacji, iż sąd I instancji oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego dopuścił się obrazy art. 167 i 170 § 1 pkt 4 kpk.

Nadto podzielić należy zarzut, iż cena zebranych w sprawie dowodów przez sąd meriti jest niepełna i jednostronna. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu nie stanowią wyniku rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z treścią art. 4 k.p.k.

Chodzi tu przede wszystkim o to, że Sąd meriti bezkrytycznie przyznał zbyt duży walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. C. i nie wziął pod uwagę istotnych okoliczności, które w znacznym stopniu wpływają na ocenę tych wyjaśnień.

Sąd meriti jako w pełni wiarygodne i logiczne przyjmuje wyjaśnienia G. C., iż pomawiając G. D. oraz T. N. o kradzież mienia firmy jego intencją było uzyskanie korzystniejszej formy rozwiązania umowy o pracę.

Zdaniem sądu meriti za wiarygodnością tych twierdzeń przemawiają wyjaśnienia G. C., iż wiedział on, że T. N. znajduje się w okresie wypowiedzenia umowy o pracę i pomówienie go o kradzież mu już nie zaszkodzi. Zignorował sąd natomiast to, że pomawiając T. N. do przełożonych w sposób precyzyjny określił jego rolę w przestępstwie kradzieży i losie skradzionego mienia, co znajduje potwierdzenie w zabezpieczonych rachunkach z punktu skupu złomu /k. 143-151/.

Uszła nadto uwadze Sądu meriti okoliczności, że drugi z kolegów oskarżonego G. D. pozostawał wówczas w stosunku zatrudnienia. W żaden sposób nie odniósł się sąd meriti to tego, dlaczego G. C. nie brał pod uwagę, co ponoć miał czynić w przypadku T. N., że swymi obciążającymi pomówieniami zaszkodzi G. D. i to w znacznie większym stopniu jak w przypadku T. N., mogącym skutkować dyscyplinarnym zwolnieniem go z pracy. Wszak G. D. nie znajdował się wówczas e okresie wypowiedzenia.

Zważyć także należy, że sąd meriti nie skłonił się nad istotną kwestią, mającą znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań oskarżonych, marginalnie traktując zeznania świadków D. M. /k. 486v/ oraz Ł. P. /k. 486v/, że podczas przeszukania miejsca zamieszkania G. D. i posesji jego ojca, które odbyło się w asyście tych dwóch pracowników firmy pokrzywdzonego oraz Policji ujawniono u niego przedmioty, co do których G. D. przyznał się, że wyniósł je z terenu firmy pokrzywdzonego i wydał je Policji.

Zauważyć nadto należy, że obecni na miejscu przeszukania pracownicy wskazywali nadto na inne przedmioty, które mogą pochodzić z ich firmy. Jednak na skutek zapewnień G. D. o legalnym ich pochodzeniu, odstąpiono od ich zatrzymania. Wreszcie sam G. D. przesłuchany w dniu 27 czerwca 2012 roku /k. 63 – 64/ przyznał się do dokonania kradzieży. Do tych dowodów sąd meriti w ogóle się nie odnosi. Natomiast z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów /art 7 kpk/, jak i z naruszeniem art. 8 kpk, statuującej zasadę jurysdykcyjnej samodzielności sądu karnego sąd meriti bezkrytycznie odniósł się do faktu wydania postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego wobec G. D. w tym przedmiocie w sprawie Ds. 2295/12, następnie utrzymanego w mocy w sprawie II Kp 63/13 postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

Rozstrzygnięcie powyższe dla sądu meriti przy uwzględnieniu treści art. 8 kpk nie powinno być traktowane przez sąd jako wiążące dla czynienia własnych ustaleń w sprawie.

Przepis ten statuuje zasadę jurysdykcyjnej samodzielności sądu karnego. Oznacza ona, że poza związaniem sądu prawomocnymi rozstrzygnięciami sądów kształtującymi prawo lub stosunek prawny (§ 2), sąd karny samodzielnie rozstrzyga wszystkie zagadnienia zarówno prawne, jak i faktyczne, jakie wyłoniły się w rozpatrywanej sprawie, i nie wiążą go inne rozstrzygnięcia sądów zapadłe tak w sprawach karnych, jak cywilnych czy administracyjnych powiązanych z rozpoznawaną sprawą karną.

Sąd karny nie jest związany ani orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie, ani też ustaleniami faktycznymi lub też treścią wyroku w sprawie jednego ze współsprawców przestępstwa, rozpoznawanej odrębnie, gdy następnie rozpatruje sprawę innego współuczestnika (SN II KR 192/86, OSNPG 1987, nr 10, poz. 126).

Sąd meriti winien wobec powyższego poczynić własne ustalenia w sprawie i należyte je uzasadnić.

Współzależne od siebie zasady procesowe - obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) oraz swobodnej oceny dowodów (art. 7), sytuują na sądzie orzekającym kluczowe powinności w dążeniu do wykrycia prawdy materialnej: konieczność badania wszystkich okoliczności zdarzenia, obowiązek wyjaśnienia wszelkich wątpliwości jego dotyczących, przy wykorzystaniu wszelkich dostępnych i możliwych do przeprowadzenia dowodów, a następnie przedstawienie w sposób klarowny i logicznie uporządkowany rozumowania, które doprowadziło do wyboru źródeł dowodowych ocenianych jako wiarygodne dla czynionych ustaleń faktycznych i wspartego na nich przekonania o winie lub niewinności osoby oskarżonej, poddającego się kontroli stron i nadzoru instancyjnego.

Nie przesadzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotne znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Rejonowy nie odniósł się do całości materiału ujawnionego na rozprawie jak również nie dokonał pełnej oceny przez pryzmat przepisów regulujących materię będącą przedmiotem tego postępowania. Wynika z tego, że jego rozumowanie nie może być uznane za logiczne i spójne - skoro istnieją w nim luki. Naru szone zatem zostały zasady procesowe wyrażone w art. 7 kpk , art. 410 kpk oraz 424 kpk.

Niepełna ocena materiału dowodowego tworzy jakość, która powoduje, że zaskarżony wyrok należało w rzeczonym zakresie uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb.

Rozpoznając ponownie sprawę sąd merytoryczny przeprowadzi zawnioskowany przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dowód oraz powtórzy postępowanie dowodowe w pozostałym zakresie.

Powyżej wskazane okoliczności, które bądź nie zostały dostrzeżone przez sąd I instancji, bądź zostały dostrzeżone, lecz zbyt mało wnikliwie ocenione wymagają pogłębionego rozważenia w ponownym postępowaniu. Materiał dowodowy winien być poddany szczegółowej, wnikliwej analizie , o ile zaś dojdzie do sporządzenia pisemnych motywów wyroku zapadłego po ponownym przeprowadzeniu postępowania, winien sąd meriti baczyć, aby czyniły zadość wymogom ustawowym sprecyzowanym w art. 424 kpk, tym samym umożliwiały dokonanie ewentualnej kontroli instancyjnej orzeczenia.

Niezależnie od powyższego sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien wziąć pod uwagę także pozostałe zarzuty podniesione w skargach apelacyjnych w odniesieniu do oskarżonego T. N. .

Jednocześnie podkreślić należy, iż sąd odwoławczy nie wyraża swojego stanowiska ani też sugestii co do merytorycznego sposobu zakończenia sprawy pozostawiając decyzje w tym zakresie sądowi I instancji, który podejmie ją po przeprowadzeniu ponownie postępowania dowodowego i dokona oceny dowodów zgodnie z wymogami art. 7 kpk.

Jak wspomniano na wstępie zasadny jest także zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wywiedziony z podstawy art. 438 pkt 4 kpk w odniesieniu do G. C., wyrażający się zasądzeniem na podstawie art. 46 § 1 kk. odszkodowania w rażąco niskiej kwocie , istotnie odbiegającej od kwoty rzeczywiście wyrządzonej przez oskarżonego szkody majątkowej.

Z uwagi na uchylenie wyroku wobec oskarżonego T. N. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania zarzut rażącej niewspółmierności kary jest bezprzedmiotowy.

Podzielając słuszność rozstrzygnięcia sądu meriti co do sprawstwa oskarżonego G. C. i wysokości rozmiaru szkody ustalonej przez sąd, a którą poniósł pokrzywdzony stwierdzić należy, że częściowa kompensacja szkody orzeczona przez sąd meriti na tle okoliczności sprawy i innych rozstrzygnięć nie spełnia swojej funkcji.

Środek karny wskazany w art. 46 § 1 k.k. spełnia ważne zadania wychowawcze w stosunku do sprawcy, a także prewencyjne w stosunku do potencjalnych sprawców. Do celów postępowania należy uwzględnić prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego – vide art. 2 §1 pkt 3 kpk.

Ten cel realizowany jest min: przez przepis art. 46 k.k.

Środek karny określony w tym przepisie bez względu na swoją rolę wychowawczą – represyjną spełnia jednocześnie funkcję kompensacyjną i ma na celu naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem w jak najszerszym zakresie już w postępowaniu karnym.

Z tych wszystkich względów sąd odwoławczy podniósł w istotny sposób kwotę orzeczonego środka karnego częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez oskarżonego G. C..

Zauważyć bowiem należy, że sąd meriti zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawiania wolności, a realną dolegliwość stanowić będzie orzeczona w umiarkowanym wymiarze kara grzywny oraz środek karny orzeczony na podstawie art. 46§1 k.k.

Dopiero tak ukształtowana kara w ocenie sądu odwoławczego jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia pominięte przez sąd okoliczności obciążające, jak niskie pobudki przestępczego działania oraz popełnienie przestępstwa w warunkach art. 12 k.k.

Kara ta spełnia zapobiegawcze i wychowawcze funkcje w stosunku do oskarżonego G. C., jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także w sposób należyty zabezpiecza interesy majątkowe pokrzywdzonego. Tak więc dzieląc słuszność zarzutu niewspółmierności kary w tym zakresie, postawionego w apelacji przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.